

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti

žalovanému: **Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav**
sídlem Masarykovo náměstí 1/6, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. **Určuje se**, že evidence přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, uloženého rozhodnutím Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014, v registru řidičů v období ode dne 23. 12. 2017 do dne 11. 4. 2018 **byla nezákonným zásahem.**
- II. Ve zbývajících částech se žaloba **zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 14. 3. 2018 se žalobce domáhal, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v evidenci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zaznamenaného dne 31. 12. 2014 v registru řidičů na základě rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“ a „přestupek žalobce“). Pro případ, že soud žalobci nevyhověl, se žalobce eventuálním návrhem domáhal, aby soud určil, že zásah spočívající v evidenci přestupku žalobce v registru řidičů zaznamenaného dne 31. 12. 2014 na základě rozhodnutí o přestupku byl nezákonný.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že nezákonný zásah spočívá v evidování záznamu o přestupku žalobce v registru řidičů poté, co bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí o přestupku, za který mu bylo zaznamenáno 5 bodů a zákaz řízení na 6 měsíců. Rozhodnutím o přestupku byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na šest měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 12. 2017, č. j. KrÚ 80069/ 2017/ODSH/13 (dále jen „zrušující rozhodnutí“), bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno a řízení zastaveno. Žalobce namítl, že po právní moci zrušujícího rozhodnutí měl být záznam o přestupku žalobce z registru řidičů vymazán, a to do pěti dnů od doručení zrušujícího rozhodnutí analogickým postupem podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále s odkazem na § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu namítl, že v důsledku zrušujícího rozhodnutí nedošlo k odečtu bodů v bodovém hodnocení žalobce, o čemž svědčí výpis z bodového hodnocení žalobce ze dne 15. 1. 2018, který doložil. Zásah tedy spatřuje i v nevložení záznamu odečtu bodů z důvodu zrušení rozhodnutí. K tomu uvedl, že je rozdíl mezi odečtením bodů pro uplynutí času a v důsledku zrušení rozhodnutí o přestupku, neboť ve druhém případě je přestupek v historii bodového hodnocení stále evidován. Správní orgány tak budou žalobce vždy považovat za vinného ze spáchání přestupku, pokud si nevyžádají příslušný správní spis. Záznamy v registru řidičů slouží k posouzení jeho celkové charakteristiky a mohly by pro žalobce představovat překážku k získání zaměstnání či být podkladem pro uložení sankce za další přestupek. Žalobce dále poukázal na rozsudek Okresního soudu Praha – východ ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 C 11/2017 – 61, jímž mělo být přiznáno peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu v podobě nezákonné evidence dvou bodů v registru řidičů. Nemůže jít k tíži žalobce, že si jednotlivé správní orgány nepředávají informace. Žalobce konečně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle nějž je evidování záznamu o spáchaném přestupku trvajícím zásahem, proti němuž není přípustný žádný právní prostředek nápravy.

3. Žalovaný se k žalobě i přes opakovanou výzvu soudu nevyjádřil. Pouze k výzvě soudu, aby uvedl, zda je přestupek žalobce stále evidován v registru řidičů a kdy byl případně vymazán, připsal ze dne 15. 10. 2018 sdělil, že přestupek žalobce byl do registru řidičů zapsán dne 11. 2. 2015 a vymazán dne 11. 4. 2018. K podání žalovaný doložil výpis z registru řidičů (evidenční karty žalobce) ke dni 15. 10. 2018 a přípis Městského úřadu Svitavy ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014, obsahující žádost o výmaz dat z registru řidičů.
4. Během ústního jednání konaného dne 18. 12. 2018 žalobce upravil žalobní petit tak, že se domáhá pouze vydání deklaratorního výroku uvedeného v eventuálním petitu, tj. určení, že zásah žalovaného spočívající v evidenci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zaznamenaného dne 31. 12. 2014 v žalobcově evidenční kartě řidiče na základě rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014, byl nezákonný. Současně se domáhal přiznání náhrady nákladů řízení, vyjma cestovného. Poukázal na to, že povinností žalobce nebylo před podáním žaloby vyzvat žalovaného k upuštění od nezákonného jednání. Taková výzva by navíc nemohla splnit svůj účel. Je tedy na místě, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši. Podání žaloby nelze považovat za šikanózní nebo účelové jednání, neboť jde o uplatnění práva žalobce na soudní ochranu. Navrhl soudu, aby žalovanému v případě jeho úspěchu ve věci samé nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Naopak v případě úspěchu žalobce ve věci samé podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s.
5. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení žalovanému. Uvedl, že žalovanému bylo až dne 6. 4. 2018 doručeno oznámení Městského úřadu Svitavy o vydání zrušujícího rozhodnutí a poté do pěti dnů provedl výmaz přestupku z registru řidičů. Podle jeho názoru lhůty stanovené v § 123b zákona o silničním provozu týkající se provádění záznamů bodového hodnocení nelze, a to ani analogicky vztáhnout na provádění záznamů týkajících se evidence přestupků. Dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 2018, č. j. 51 A 65/2017-45, z něhož podle jeho názoru plyne, že odpovědnost za nezákonný zásah nenese žalovaný, nýbrž Městský úřad Svitavy, jenž neoznámil včas žalovanému zrušující rozhodnutí. Rovněž uvedl, že se žalobce před podáním žaloby neobrátil na žalovaného s žádostí o odstranění nezákonného stavu, a namísto toho až po dvou měsících podal žalobu, která je dle jeho názoru účelová. Žalovaný, který do té doby neměl k provedení výmazu evidence přestupku žádný dostupný podklad, se až poté mohl obrátit na Městský úřad Svitavy a zjednat nápravu. Zdůraznil přitom, že výmaz přestupku byl proveden nikoliv na základě podané žaloby, nýbrž až po doručení oznámení Městského úřadu Svitavy o zrušujícím rozhodnutí. V případě, že by soud shledal žalobu důvodnou, navrhl, aby soud zvážil aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení, a to z toho důvodu, že se žalovaný nemohl daného jednání vyvarovat, neboť nebyl účastníkem řízení a až 6. 4. 2018 se o zrušujícím rozhodnutí dozvěděl z oznámení Městského úřadu Svitavy. Teprve poté mohl ve lhůtě 5 dnů provést výmaz přestupku. Žalobce mohl soudnímu řízení předejít, aniž by účastníkům vznikly jakékoliv náklady řízení.
6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 85 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k posouzení věci samé. Soud dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

7. Z obsahu správního spisu Krajského úřadu Pardubického kraje týkajícího se odvolacího řízení vedeného o rozhodnutí o přestupku, který si soud vyžádal, vyplynuly následující skutečnosti:
8. Dne 2. 12. 2014 byl žalobce rozhodnutím o přestupku uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu (tj. překročení povolené rychlosti mimo obec o 40 km/h a více), byla mu uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce bylo nejprve rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015, č. j. KrÚ 15246/2015/ODSH/13, Krajským úřadem Pardubického kraje zamítnuto jako opožděné a následná žaloba u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích usnesením ze dne 25. 1. 2017, č. j. 52 A 44/2016 – 41, z téhož důvodu odmítnuta. Uvedené usnesení však bylo rozsudkem NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017 – 34, zrušeno a věc byla vrácena Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích k dalšímu řízení. Ten v dalším řízení žalobci vyhověl a rozsudkem ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016 – 67, zrušil výše zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 3. 2015. Krajský úřad poté o odvolání žalobce nově rozhodl tak, že zrušujícím rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017 zrušil rozhodnutí o přestupku a řízení zastavil, neboť došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí lhůty. Zrušující rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 12. 2017 (kdy bylo doručeno zmocněnci žalobce K. S.) a spisový materiál, včetně zrušujícího rozhodnutí byl Městskému úřadu Svitavy vrácen dne 13. 12. 2017.
9. Z obsahu správního spisu žalovaného soud dále zjistil, že dne 11. 2. 2015 bylo žalovanému za účelem záznamu do registru řidičů Městským úřadem Svitavy doručeno rozhodnutí o přestupku spolu se sdělením, že ke dni 31. 12. 2014 nabylo právní moci. Podle výpisu z evidenční karty žalobce byl ke dni 27. 1. 2016 v registru řidičů zaevidován přestupek žalobce a bodové hodnocení pět bodů.
10. Z výpisu z registru řidičů (evidenční karty žalobce) ze dne 15. 10. 2018 předloženého žalovaným soud zjistil, že přestupek žalobce v něm již není evidován. Z přípisu Městského úřadu Svitavy ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014, který taktéž předložil žalovaný, vyplynulo, že Městský úřad Svitavy požádal žalovaného o výmaz záznamu o přestupku žalobce z registru řidičů, neboť rozhodnutí o přestupku bylo zrušeno a řízení zastaveno, a zaslal žalovanému zrušující rozhodnutí.
11. Podle § 119 odst. 1 věty první a druhé zákona o silničním provozu „[e]vidence údajů o řidičích je vedena v registru řidičů, který je informačním systémem, jehož správcem je obecní úřad obce s rozšířenou působností. Registr řidičů je informačním systémem veřejné správy podle zvláštního zákona.“
12. Podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu registr řidičů obsahuje „evidenci spáchaných přestupků podle tohoto zákona.“
13. Podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu „[z]áznamy o spáchaných přestupcích proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, záznamy o odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní nebo odborné způsobilosti a záznamy o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem nebo správním orgánem se do registru řidičů zapisují až po nabytí právní moci příslušných rozhodnutí. Příslušná rozhodnutí uvedená v předchozí větě jsou orgány, které je vydaly, povinny zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa trvalého pobytu občana.“
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „[ř]idiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek [...], a přestupek [...] spáchal

jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.“ Podle odst. 2 písm. b) „[z]áznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek [...], a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek [...]“. Podle odst. 3 písm. b) bodu 1 „[o]známení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí orgán, který uložil správní trest za přestupek [...] v prvním stupni řízení, jde-li o rozhodnutí uvedená v odstavci 2 písm. b), a to do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení.“ Podle odst. 4 věty první a druhé „[o]známení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 se považují za doručena dnem, kdy je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností obdržel. Není-li rozhodnutí opatřeno doložkou právní moci, považuje se za nedoručené.“

15. Podle § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu „[ř]idiči se rovněž odečtou body, které mu byly zaznamenány na základě pravomocného rozhodnutí o a) přestupku nebo trestném činu po pravomocném zrušení tohoto rozhodnutí [...]“.
16. Lze předeslat, že podle ustálené judikatury NSS je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny podmínky vymezené NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle něj žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Všechny uvedené podmínky musí být naplněny kumulativně. Pouze poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novelizace s. ř. s. zákonem č. 303/2011 Sb. změněna v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný, a v takovém případě tedy zásah v době rozhodování soudu již nemusí trvat.
17. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba směřuje proti jednání žalovaného, které lze považovat za zásah, který není rozhodnutím. Žalobce v žalobě jako nezákonný zásah žalovaného vymezil evidování přestupku žalobce v registru řidičů. Jak plyne ze žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, takové jednání lze považovat za nezákonný zásah, přičemž záznam přestupku do registru řidičů se neprovádí úkonem ve formě rozhodnutí (srov. zejména body 13 až 15 rozsudku). Čtvrtou z výše uvedených podmínek proto lze mít za splněnou.
18. Dále soud posuzoval zákonnost postupu žalovaného (třetí podmínka). K tomu lze v první řadě uvést, že v rámci údajů vedených v registru řidičů je potřeba důsledně rozlišovat mezi evidencí přestupků [§ 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu] a záznamech o bodovém hodnocení řidiče a odečtu bodů [§ 119 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu]. Žalobce za nezákonný zásah výslovně označil evidenci přestupku žalobce v registru řidičů (viz odstavce 1 žaloby), čemuž odpovídá i petit, jímž se žalobce domáhá toliko určení, že evidence přestupku žalobce v registru řidičů byla nezákonná (původně eventuální petit). Žalobce tedy jako předmět žaloby jednoznačně vymezil zásah spočívající v evidenci přestupku žalobce podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu – jen jeho nezákonnost je soud oprávněn hodnotit a svým rozsudkem určit. Žalobní body, jimiž žalobce namítá, že nedošlo k odečtu bodů podle § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a že v historii bodového hodnocení je přestupek žalobce stále zapsán, se s takto vymezeným předmětem řízení zcela mýlí. Pokud chtěl žalobce dosáhnout přezkumu

zákonnosti záznamu o bodovém hodnocení a odečtech bodů [§ 119 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu], bylo jeho povinností odpovídajícím způsobem formulovat žalobní petit [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.]. Řízení o ochraně před nezákonným zásahem je ovládáno dispoziční zásadou, a je tudíž na žalobci, aby vymezil předmět soudního přezkumu (srov. např. body 17 až 24 rozsudku NSS ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 Afs 188/2017 – 26). Není povinností soudu žalobce vyzývat, zda si v návaznosti na uplatněné žalobní body, jimiž zpochybňuje zákonnost více jednání žalovaného, nepřeje rozšířit žalobní petit. Soud poznamenává, že nevystávají pochybnosti o tom, jaký žalobní typ žalobce zvolil (že se domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu), a nebyl proto důvod jej vyzývat k opravě vad žaloby (čehož se týká judikatura citovaná v bodě 22 zmíněného rozsudku sp. zn. 10 Afs 188/2017).

19. Jen nad rámec uvedeného soud konstatuje, že s žalobcem předestřenými námitkami proti záznamu v bodovém hodnocení nelze souhlasit. Z výpisu z bodového hodnocení žalobce ze dne 15. 1. 2018, který sám doložil, plyne, že ode dne 1. 7. 2017 byl stav jeho bodového hodnocení nula bodů v důsledku odečtů bodů po 12 a 24 měsících [§ 123e odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu]. V době, kdy zrušující rozhodnutí nabylo právní moci [§ 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], tj. 8. 12. 2017, tedy již takřkajíc nebylo nic, od čeho by žalovaný mohl odečítat (stav bodového hodnocení pochopitelně nemůže nabývat záporných hodnot, srov. Bušta, P., Kněžínek, J. *Zákon o silničním provozu: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, k § 123e). Jinými slovy, základním předpokladem pro provedení odečtu bodů je skutečnost, že řidiči jsou v okamžiku, kdy k němu má dojít, ještě nějaké body „zaznamenaný“ [srov. doslovné znění § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], což v daném případě již nebyly. Postup, jehož se žalobce dožaduje, tj. v podstatě zpětný výmaz obou záznamů o odečtu bodů pro uplynutí 12 a 24 měsíců bez přestupku a jejich nahrazení záznamem o odečtu bodů pro zrušení rozhodnutí o přestupku, zákon vůbec neumožňuje (srov. obdobně bod 15 rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 72/2018 – 17). Žalobcově související argumentaci, že odečet bodů v důsledku plynutí času má jinou povahu než při zrušení rozhodnutí, navíc ani nelze přisvědčit. Jak je zřejmé z § 119 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu, registr řidičů obsahuje toliko záznamy o **počtu a odečtu** bodů, tedy zásadně toliko čísla, nikoliv důvody toho kterého zápisu. Není proto žádný rozdíl v tom, zda má řidič evidován odečet bodů z důvodu podle § 123e odst. 1 písm. a) a b) nebo odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Pro správně-trestní charakteristiku řidiče je naopak určující evidence spáchaných přestupků podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu. Jen tuto část registru řidičů lze považovat za veřejnoprávní evidenci, pokud jde o záznamy o spáchaných přestupcích. Pokud jsou tedy ve výpise z bodového hodnocení poznámky o tom, v důsledku čeho k odečtení (přičtení) bodů došlo, nemůže to žádným způsobem zasáhnout do žalobcových práv – žalobce se může vždy opřít o „čistou“ evidenci přestupků. Z výpisů z evidenční karty žalobce ze dne 15. 10. 2018 a ze dne 27. 1. 2016 je navíc patrné, že v tomto typu výpisu z registru řidičů je zobrazen toliko aktuální stav bodového hodnocení, nikoliv historie jednotlivých odečtů (přičtení) či dokonce jejich důvody.
20. Dále soud zkoumal, zda a případně kdy byl přestupek žalobce v registru řidičů žalovaným evidován v rozporu se zákonem. Ze znění § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého registr řidičů obsahuje „evidenci *spáchaných přestupků podle tohoto zákona*“, je nepochybné, že pokud dojde k pravomocnému zrušení rozhodnutí o přestupku, neměl by zde takový přestupek být nadále evidován. Z ustanovení § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu lze dále dovodit, že záznam o spáchaném přestupku, za který

lze považovat nejen zápis, ale i výmaz přestupku z evidence lze provést až po právní moci příslušného rozhodnutí, a že toto rozhodnutí má být orgánem, který je vydal, zasláno orgánu, který vede registr řidičů. Zákon o silničním provozu však již neupravuje, v jaké lhůtě se tak má stát ani do kdy má být proveden výmaz z registru.

21. Soud má za to, že v tomto směru je potřeba analogicky vyjít z věcně nejbližších ustanovení upravujících lhůty k provedení záznamu o přičtení bodů podle § 123b odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) bodu 1 a odst. 4 zákona o silničním provozu. V obou případech jde totiž ve své podstatě o změnu údaje v registru řidičů a předání rozhodnutí, jež nový údaj dokládá. Z časového ani technického hlediska přitom není rozdíl mezi provedením záznamu o bodovém hodnocení a zaevidováním přestupku. Má-li tedy správní orgán, který vydal rozhodnutí o „bodovaném“ přestupku v prvním stupni, 5 pracovních dnů na jeho doručení ode dne právní moci a následně orgán, který vede registr řidičů, 5 pracovních dnů k provedení bodového záznamu, není důvod, aby tytéž lhůty nebyly aplikovány na evidování přestupku a doručení orgánem, který příslušné rozhodnutí vydal. Ve prospěch analogické aplikace hovoří i skutečnost, že v praxi budou obvykle oba záznamy prováděny současně a na základě téhož rozhodnutí: správní orgán prvního stupně rozhodne o přestupku a po nabytí právní moci podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu a § 123b odst. 3 písm. b) bodu 1 nebo 2 (v závislosti na tom, zda proběhlo odvolací řízení) příslušné rozhodnutí zašle příslušnému správnímu orgánu k zápisu bodů a přestupku (a případně dalších údajů) do registru řidičů.
22. V dané věci nabylo zrušující rozhodnutí, na jehož základě měl být výmaz přestupku proveden, právní moci v pátek dne 8. 12. 2017. Vydal je Krajský úřad Pardubického kraje a jeho povinností tudíž podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu bylo následně doručit zrušující rozhodnutí žalovanému. Lhůta podle § 123b odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu (bod 2 téhož ustanovení nelze analogicky aplikovat, neboť v dané věci byl zrušující rozhodnutí povinen zaslat přímo odvolací správní orgán) začala plynout v pondělí 11. 12. 2017 (první pracovní den). Pátým pracovním dnem byl pátek 15. 12. 2017, tedy nejpozději v tento den mělo být zrušující rozhodnutí doručeno žalovanému, resp. měl je obdržet (§ 123b odst. 4 zákona o silničním provozu). Prvním dnem lhůty podle § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu bylo pondělí 18. 12. 2017 a lhůta uplynula v pátek dne 22. 12. 2017 – nejpozději v tento den měl žalovaný přestupek žalobce vymazat z registru řidičů. Počínaje dnem 23. 12. 2017 pak přestupek žalobce v registru řidičů evidován být neměl, tedy jeho evidence byla nezákonná. Tento stav trval až do dne 11. 4. 2018, kdy byl podle sdělení žalovaného přestupek vymazán. Soud v tomto směru podotýká, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je procesní povinností žalobce, aby tvrdil a prokázal, že k zásahu do jeho práv došlo a kdy se tak stalo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2014, č. j. 6 As 1/2014 – 30). On sám si musí být nejlépe vědom, zda jsou jeho práva stále krácena, a to i v době po podání žaloby. Žalobce však žádná relevantní tvrzení ani důkazy nepředložil, a soud proto při určení posledního dne zásahu vyšel z tvrzení žalovaného, že teprve dne 6. 4. 2018 mu bylo doručeno zrušující rozhodnutí žalovanému se žádostí o výmaz dat z registru řidičů, což je navíc podpořeno přípisem Městského úřadu Svitavy ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014.
23. Soud v návaznosti na výše uvedené dodává, že pokud se žalobce v petitu domáhá určení nezákonnosti evidence přestupku žalobce již ode dne 31. 12. 2014 („zaznamenaného dne 31. 12. 2014“, viz též odst. 17 žaloby), nelze s tím souhlasit. Přestupek žalobce byl evidován na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, které v té době (§ 87 odst. 1 věta

za středníkem s. ř. s.) požívalo presumpce správnosti. Byť tedy bylo později jako nezákonné zrušeno, do okamžiku, než měl žalovaný ve výše uvedených lhůtách provést výmaz přestupku, bylo na místě z něj vycházet jako z řádného podkladu pro údaje registru řidičů. Nezapsal-li by žalovaný přestupek žalobce do registru řidičů či vymazal-li by jej předčasně, sám by si počínal nezákonně, neboť jeho povinností je vést jej v souladu s aktuálním právním stavem. Lze též přiměřeně poukázat na judikaturu NSS týkající se oprav chyb při vedení katastru nemovitostí (srov. např. rozsudek ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 – 27, zejména body 27 až 29), která je postavena na východisku, že úkolem katastrálních úřadů je zásadně toliko zkoumat, zda jsou záznamy v katastru v souladu s podkladovými listinami či nikoliv. Obdobně je tomu i v případě registru řidičů – orgán, který jej vede, nepřezkoumává zákonnost rozhodnutí, na jehož základě má být zápis či výmaz přestupku proveden, ale toliko posuzuje, zda k tomu rozhodnutí poskytuje dostatečný právní podklad.

24. Soud dále zvažoval, zda lze shora uvedené pochybení (opožděný výmaz přestupku žalobce z registru řidičů) přičítat právě žalovanému. Z přípisu Městského úřadu Svitavy ze dne 5. 4. 2018, č. j. 19746-18/OD-snj/4822-2014, je totiž zřejmé, že žalovaný se o nezákonně evidovaném přestupku dozvěděl až po doručení tohoto přípisu, tedy nejspíše dne 6. 4. 2018, jak sám uvedl. Změnu v registru řidičů přitom provedl dne 11. 4. 2018, tedy ve lhůtě podle § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Je tak evidentní, že prvotní pochybení nastalo na straně Krajského úřadu Pardubického kraje, který, ač k tomu byl podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu povinen, zrušující rozhodnutí žalovanému vůbec nezaslal a pouze jej spolu se správním spisem dne 13. 12. 2017 předal Městskému úřadu Svitavy, který zrušující rozhodnutí žalovanému odeslal až téměř po čtyřech měsících. Soud nicméně považuje za rozhodující, že je to právě žalovaný, kdo ve vztahu k žalobci vede registr řidičů a je odpovědný za správnost údajů v něm uvedených. Tuto odpovědnost lze charakterizovat jako odpovědnost objektivní, při níž se nezkoumá zavinění a ze zákona neplyne ani možnost liberace. V této souvislosti lze přiměřeně vyjít z rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 53/2016 – 22, podle kterého je nepředání správního spisu správním orgánem prvního stupně ve lhůtě podle § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plně přičitatelné odvolacímu správnímu orgánu, neboť je to on, kdo je procesně odpovědný za průběh odvolacího řízení: *„Je věcí veřejné správy jako celku, aby navenek vůči účastníkům řízení vystupovala jednotně a zákonným způsobem a aby její jednotlivé články postupovaly v patřičné vzájemné koordinaci a bez průtahů.“* (Srov. body 13 až 16 tohoto rozsudku). Je také třeba zdůraznit, že žalobce se proti nedoručení zrušujícího rozhodnutí Krajským úřadem Pardubického kraje nemohl žádným způsobem bránit ani si je vynutit. Nečinnost krajského úřadu totiž nemohla zasáhnout přímo do žalobcových práv, ta byla zkrácena až tím, že v důsledku ní byl o žalobci žalovaným po určitou dobu evidován nesprávný údaj o spáchaném přestupku. Obdobný závěr ostatně plyne i z citovaného rozsudku NSS sp. zn. 9 As 53/2016 (viz bod 11). Jinak řečeno, ustanovení § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu toliko procesně zajišťuje, aby se informace o přestupku (příslušné rozhodnutí) dostaly od rozhodujícího orgánu k orgánu, který vede registr řidičů – neplyne z něj však subjektivní veřejné právo osoby, které se rozhodnutí týká (žalobce), aby k předání rozhodnutí došlo.

25. Soud se přitom neztotožňuje se závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 2018, č. j. 51 A 65/2017-45. Podle tohoto rozsudku lze nezákonný zásah spatřovat již v tom, že správní orgán rozhodující o přestupku

neoznámí správnímu orgánu, který vede registr řidičů, že rozhodnutí o přestupku bylo zrušeno. S tímto závěrem však soud nesouhlasí, a má za to, že, jak již bylo uvedeno, správním orgánem, kterému je nezákonný zásah přiřítelný, je správní orgán, v jehož působnosti je vedení registru řidičů. Teprve jeho nečinností (byť danou objektivní neznalostí skutkového stavu) došlo k zásahu do práv žalobce. Je záležitostí státu, aby činnost orgánů vykonávajících státní správu při vedení registru řidičů (včetně činnosti orgánů územních samosprávných celků v přenesené působnosti) zorganizoval tak, aby obsah registru řidičů odpovídal skutečnému skutkovému a právnímu stavu. Pouhou nečinností orgánu správního orgánu, který vede přestupkové řízení a jehož povinností je oznámit zrušení rozhodnutí o přestupku, žalobce nemohl být na svých právech nikterak dotčen. Zdrojem zásahu je výlučně evidence obsažená v registru řidičů, přičemž za její správnost odpovídá v daném případě právě žalovaný. Opačný závěr tedy, že k zásahu do veřejných subjektivních práv dochází již nečinností správního orgánu, jenž vede přestupkové řízení a jehož povinností je oznámit zrušení rozhodnutí o přestupku, ostatně Městský soud v Českých Budějovicích v citovaném rozsudku nikterak blíže neodůvodnil. Lze tak shrnout, že přestože postupu žalovaného nelze v zásadě vytknout, že by sám opomenul splnit povinnosti, které mu zákon ukládá při vedení registru řidičů, je to stále on, kdo byl povinen v registru řidičů vést správné údaje o žalobci, a nezákonný zásah je mu proto plně přiřítelný. Třetí podmínku důvodnosti zásahové žaloby (nezákonnost zásahu) má proto soud za splněnou.

26. Pokud jde o podmínky zbývající, soud odkazuje na již citovaný rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, podle něž se v judikatuře NSS a Ústavního soudu za zásahy běžně považují i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci (bod 13) a nezákonné evidování přestupku v registru řidičů je způsobilé zasáhnout do práv jednotlivce (body 17 a 18). V dané věci byl žalovaným nezákonně evidován přestupek žalobce jakožto řidiče, který jej měl spáchat. Nezákonný zásah tak byl zaměřen přímo proti žalobci a došlo k přímému zkrácení jeho práva na to, aby v registru řidičů nebyly evidovány nesprávné údaje o přestupcích, které spáchal. I první, druhá a pátá (přímé zkrácení práv žalobce zásahem, který byl zaměřen přímo proti němu) podmínka důvodnosti zásahové žaloby jsou proto splněny.
27. S ohledem na to, že soud výše shledal, že ostatních pět podmínek důvodnosti zásahové žaloby bylo splněno, soud zčásti vyhověl eventuálnímu petitu a určil, že evidence přestupku žalobce v registru řidičů v období ode dne 23. 12. 2017 do dne 11. 4. 2018 byla nezákonným zásahem. Ve zbývajících částech, tj. pokud jde o evidenci přestupku žalobce ve dnech od 31. 12. 2014 do 22. 12. 2017 (včetně), soud žalobu zamítl (viz výše bod 22).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou druhou s. ř. s., podle které měl-li účastník ve věci jen částečný úspěch, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů řízení. Žalobce se žalobním petitum domáhal určení nezákonnosti zásahu, který měl spočívat v evidování přestupku v registru řidičů po celou dobu evidování, tj. od 31. 12. 2014 do dne odstranění tohoto záznamu (tj. 11. 4. 2018), tedy přibližně tři roky a čtyři měsíce. Soud však žalobci vyhověl toliko ve vztahu k období trvajícímu od 23. 12. 2017 do 11. 4. 2018, tj. asi čtyři a půl měsíce, kdy byl přestupek vskutku evidován nezákonně. Je tedy zřejmé, že procesní úspěch žalobce ve věci byl z časového hlediska v poměru k úspěchu žalovaného menší. Soud tedy žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Za dané situace, tak soud ani nezvažoval aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu